

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

28 ianuarie 2021 *

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie penală – Directiva 2012/13/UE – Articolele 4-7 – Note privind drepturile prevăzute în anexele I și II – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Dreptul la informare în cadrul procedurilor penale – Nota privind drepturile cu privire la arestare – Dreptul la informare cu privire la acuzare – Dreptul de acces la materialele cauzei – Persoană arestată în temeiul unui mandat european de arestare în statul membru de executare”

În cauza C-649/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat, Bulgaria), prin decizia din 20 august 2019, primită de Curte la 3 septembrie 2019, în procedura penală împotriva

IR,

cu participarea:

Spetsializirana prokuratura,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, și domnii M. Ilešič, E. Juhász, C. Lycourgos (raportor) și I. Jarukaitis, judecători,

avocat general: domnul P. Pikamäe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, J. Vlácil și T. Machovičová, în calitate de agenți;
- pentru guvernul german, de J. Möller, M. Hellmann și E. Lankenau, în calitate de agenți;
- pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér și R. Kissné Berta, în calitate de agenți;
- pentru guvernul austriac, de J. Schmoll, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, inițial de S. Grünheid, Y. G. Marinova și R. Troosters, ulterior de S. Grünheid și Y. G. Marinova, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: bulgara.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 30 septembrie 2020,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește, pe de o parte, interpretarea articolelor 6 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), a articolului 4, a articolului 6 alineatul (2) și a articolului 7 alineatul (1) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale (JO 2012, L 142, p. 1), precum și a articolului 1 alineatul (3), a articolului 8 și a formularului prevăzut în anexa la Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”), și, pe de altă parte, validitatea Deciziei-cadru 2002/584.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri penale inițiate împotriva lui IR pentru infracțiuni legate de traficul de țigări.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Decizia-cadru 2002/584

- 3 Considerentele (5), (6) și (12) ale Deciziei-cadru 2002/584 au următorul cuprins:
 - „(5) [...] Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de extrădare. [...]
 - (6) Mandatul de arestare european prevăzut în prezenta decizie-cadru constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept «piatra de temelie» a cooperării judiciare.

[...]
 - (12) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în articolul 6 [TUE] și reflectate în [cartă], în special în [titlul] VI. Nimic din prezenta decizie-cadru nu poate fi interpretat ca o interdicție de a refuza predarea unei persoane împotriva căreia a fost emis un mandat european de arestare, atunci când există motive să se creadă, pe baza unor elemente obiective, că respectivul mandat de arestare a fost emis cu scopul de a urmări sau de a pedepsi o persoană pe motive de sex, rasă, religie, origine etnică, cetățenie, limbă, opinii politice sau orientare sexuală sau de a aduce atingere situației acestei persoane pentru oricare din aceste motive.

Prezenta decizie-cadru nu împiedică un stat membru să aplice normele sale constituționale privind respectarea dreptului la un proces echitabil, libertatea de asociere, libertatea presei și libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă.”

4 Articolul 1 din această decizie-cadru prevede:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

(3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 [TUE].”

5 Articolul 8 din decizia-cadru menționată prevede:

„(1) Mandatul european de arestare conține următoarele informații, prezentate în conformitate cu formularul din anexă:

- (a) identitatea și cetățenia persoanei căutate;
- (b) numele, adresa, numerele de telefon și de fax și adresa electronică a autorității judiciare emitente;
- (c) indicarea existenței unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect, intrând în sfera de aplicare a articolelor 1 și 2;
- (d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii, în special cu respectarea articolului 2;
- (e) descrierea circumstanțelor comiterii infracțiunii, inclusiv a momentului, locului și gradului de implicare a persoanei căutate la infracțiune;
- (f) pedeapsa pronunțată, în cazul în care este vorba despre o hotărâre definitivă, sau seria de pedepse prevăzute pentru infracțiune de legea statului membru emitent;
- (g) în măsura posibilă, alte consecințe ale infracțiunii.

(2) Mandatul european de arestare trebuie să fie tradus în limba oficială sau în una din limbile oficiale ale statului membru de executare. Orice stat membru poate, în momentul adoptării prezentei decizii-cadru sau ulterior, să indice, într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că acceptă o traducere în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Comunităților Europene.”

6 În anexa Deciziei-cadru 2002/584 este prevăzut un formular care detaliază informațiile care trebuie prezentate în mandatul european de arestare.

Directiva 2012/13

7 Considerentele (3), (11), (14), (21), (27), (28) și (39) ale Directivei 2012/13 au următorul cuprins:

„(3) Punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a deciziilor în materie penală implică faptul că fiecare stat membru are încredere în sistemele de justiție penală ale celorlalte state membre. Întinderea recunoașterii reciproce depinde, în mare măsură, de o serie de parametri, care includ mecanisme de protecție a drepturilor persoanelor suspectate sau acuzate și standarde minime comune necesare pentru facilitarea aplicării principiului recunoașterii reciproce.

[...]

- (11) La 30 noiembrie 2009, Consiliul a adoptat o rezoluție privind o Foaie de parcurs pentru consolidarea drepturilor procedurale ale persoanelor suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale [(JO 2009, C 295, p. 1)] (denumită în continuare «foaia de parcurs»). [...]

[...]

- (14) Prezenta directivă se referă la măsura B din [f]oaia de parcurs. Aceasta stabilește standarde minime comune ce urmează a fi aplicate în domeniul informării cu privire la drepturi și la acuzare, care vor fi aduse la cunoștința persoanelor suspectate sau acuzate de a fi comis o infracțiune, în vederea consolidării încrederii reciproce a statelor membre. Directiva dezvoltă drepturile prevăzute în [c]artă, în special articolele 6, 47 și 48 din aceasta, prin întemeierea pe articolele 5 și 6 din [Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare «CEDO»)], astfel cum au fost interpretate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. În prezenta directivă, termenul «acuzare» descrie același concept ca termenul «acuzăție» utilizat în articolul 6 alineatul (1) din CEDO.

[...]

- (21) Referirile din prezenta directivă la persoane suspectate sau acuzate care sunt arestate sau reținute ar trebui înțelese ca trimitând la orice situație în care, în cursul procedurilor penale, persoanele suspectate sau acuzate sunt lipsite de libertate în sensul articolului 5 alineatul (1) litera (c) din CEDO, astfel cum este interpretat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

[...]

- (27) Persoanele acuzate de săvârșirea unei infracțiuni ar trebui să primească toate informațiile referitoare la acuzare, astfel încât să-și poată pregăti apărarea și să se garanteze echitatea procedurilor penale.

- (28) Informațiile puse la dispoziția persoanelor suspectate sau acuzate cu privire la fapta penală de a cărei comitere sunt suspectate ar trebui să fie furnizate cu promptitudine, cel târziu înainte de primul lor interogatoriu oficial, de către poliție sau de către o altă autoritate competentă și fără a aduce atingere desfășurării anchetei în curs. Ar trebui furnizată o descriere suficient de detaliată a faptelor, inclusiv, dacă se cunosc, a momentului și locului, referitoare la infracțiunea de a cărei comitere sunt suspectate sau acuzate persoanele, precum și a încadrării juridice posibile a infracțiunii prezumate, având în vedere etapa procedurilor penale în care se furnizează o astfel de descriere, astfel încât să se garanteze caracterul echitabil al procedurilor menționate și să se permită exercitarea efectivă a dreptului la apărare.

[...]

- (39) Dreptul la informare în scris cu privire la drepturile în momentul arestării, prevăzut în prezenta directivă, ar trebui să se aplice, *mutatis mutandis*, și persoanelor arestate în scopul executării unui mandat european de arestare, în baza Deciziei-cadru 2002/584[...]. Pentru a ajuta statele membre să întocmească Nota privind drepturile destinată acestor persoane, un model este prevăzut în anexa II. Modelul respectiv este orientativ și poate face obiectul revizuirii în contextul raportului Comisiei privind punerea în aplicare a prezentei directive și, de asemenea, odată cu intrarea în vigoare a tuturor măsurilor din Foaia de parcurs.”

8 Articolul 1 din această directivă prevede:

„Prezenta directivă instituie norme privind dreptul la informare al persoanelor suspectate sau acuzate cu privire la drepturile lor în cadrul procedurilor penale și la acuzarea care le este adusă. Aceasta stabilește, de asemenea, norme privind dreptul la informare al persoanelor vizate de un mandat european de arestare cu privire la drepturile lor.”

9 Articolul 3 din directiva menționată prevede:

„(1) Statele membre se asigură că persoanele suspectate sau acuzate sunt informate prompt cu privire la cel puțin următoarele drepturi procedurale, astfel cum se aplică în dreptul intern, pentru a asigura posibilitatea exercitării efective a drepturilor respective:

- (a) dreptul de a fi asistat de un avocat;
- (b) orice drept la consiliere juridică gratuită și condițiile pentru obținerea unei astfel de consilieri;
- (c) dreptul de a fi informat cu privire la acuzare, în conformitate cu articolul 6;
- (d) dreptul la interpretare și traducere;
- (e) dreptul de a păstra tăcerea.

(2) Statele membre garantează că informațiile puse la dispoziție în conformitate cu alineatul (1) sunt furnizate oral sau în scris, într-un limbaj simplu și accesibil, ținând seama de orice nevoie specială a persoanelor suspectate vulnerabile sau acuzate vulnerabile.”

10 Articolul 4 din aceeași directivă prevede:

„(1) Statele membre se asigură că persoanelor suspectate sau acuzate care sunt arestate sau reținute li se furnizează cu promptitudine o Notă scrisă privind drepturile. Persoanelor în cauză li se va oferi oportunitatea de a citi Nota privind drepturile și li se va permite să păstreze această notă pe toată perioada în care sunt private de libertate.

(2) Pe lângă informațiile furnizate în conformitate cu articolul 3, Nota privind drepturile menționată la alineatul (1) din prezentul articol cuprinde informații cu privire la următoarele drepturi, astfel cum se aplică ele în conformitate cu dreptul intern:

- (a) dreptul de acces la materialele cauzei;
- (b) dreptul de a informa autoritățile consulare și o persoană;
- (c) dreptul de acces la asistență medicală de urgență și
- (d) numărul maxim de ore sau de zile pentru care persoana suspectată sau acuzată poate fi privată de libertate înainte de a se ajunge în fața unei autorități judiciare.

(3) Nota privind drepturile cuprinde, de asemenea, informații de bază cu privire la orice posibilitate, în temeiul dreptului intern, de a contesta legalitatea arestării, de a obține o revizuire a detenției sau de a solicita eliberarea provizorie.

(4) Nota privind drepturile se redactează într-un limbaj simplu și accesibil. Un model orientativ de Notă privind drepturile este prevăzut în anexa I.

(5) Statele membre se asigură că persoanele suspectate sau acuzate primesc Nota privind drepturile scrisă în limba pe care o înțeleg. În cazul în care Nota privind drepturile nu este disponibilă în limba corespunzătoare, persoanele suspectate sau acuzate sunt informate pe cale verbală, într-o limbă pe care o înțeleg, cu privire la drepturile de care beneficiază. Ulterior, persoanele respective trebuie să primească fără întârziere nejustificată Nota privind drepturile, într-o limbă pe care o înțeleg.”

11 Articolul 5 din Directiva 2012/13 prevede:

„(1) Statele membre se asigură că persoanelor care sunt arestate în scopul executării unui mandat european de arestare li se furnizează cu promptitudine o Notă privind drepturile corespunzătoare, cuprinzând informații despre drepturile lor în conformitate cu legislația de punere în aplicare a Deciziei-cadru 2002/584[...]

(2) Nota privind drepturile se redactează într-un limbaj simplu și accesibil. Un model orientativ de Notă privind drepturile este prevăzut în anexa II.”

12 Potrivit articolului 6 din această directivă:

„(1) Statele membre se asigură că persoanele suspectate sau acuzate primesc informații cu privire la fapta penală de a cărei comitere acestea sunt suspectate sau acuzate. Informațiile respective se furnizează cu promptitudine și cu detaliile necesare pentru a se putea garanta caracterul echitabil al procedurilor și exercitarea efectivă a dreptului la apărare.

(2) Statele membre se asigură că persoanele suspectate sau acuzate care sunt arestate sau reținute sunt informate cu privire la motivele arestării sau reținerii, inclusiv cu privire la fapta penală de a cărei comitere sunt suspectate sau acuzate.

(3) Statele membre se asigură că, cel târziu la prezentarea fondului acuzării în instanță, se oferă informații detaliate cu privire la acuzare, inclusiv natura și încadrarea juridică a infracțiunii, precum și forma de participare a persoanei acuzate.

(4) Statele membre se asigură că persoanele suspectate sau acuzate sunt informate cu promptitudine cu privire la orice modificare a informațiilor oferite în conformitate cu prezentul articol, acolo unde este necesar pentru a garanta caracterul echitabil al procedurilor.”

13 Articolul 7 din directiva menționată prevede:

„(1) Atunci când o persoană este arestată și reținută în orice etapă a procesului penal, statele membre se asigură că documentele referitoare la cauza specifică, aflate în posesia autorităților competente și care sunt esențiale pentru a contesta în mod efectiv, în conformitate cu dreptul intern, legalitatea arestării sau reținerii, sunt puse la dispoziția persoanelor arestate sau a avocaților acestora.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente acordă persoanelor suspectate sau învinuite sau avocaților acestora accesul cel puțin la toate mijloacele de probă aflate în posesia lor, indiferent dacă sunt în apărarea sau împotriva persoanelor suspectate sau acuzate, pentru a garanta caracterul echitabil al procedurilor și pentru a pregăti apărarea.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (1), accesul la materialele menționate la alineatul (2) se acordă în timp util pentru a permite exercitarea efectivă a drepturilor în materie de apărare și cel târziu la prezentarea fondului acuzării în instanță. În cazul în care alte mijloace de probă intră în posesia autorităților competente, acestea acordă accesul la ele în timp util pentru a putea fi luate în considerare.

(4) Prin derogare de la alineatele (2) și (3), cu condiția ca aceasta să nu aducă prejudicii dreptului la un proces echitabil, accesul la anumite materiale poate fi refuzat, în cazul în care un astfel de acces ar putea conduce la periclitarea gravă a vieții sau a drepturilor fundamentale ale unei alte persoane sau dacă refuzul este strict necesar pentru apărarea unui interes public important, ca de exemplu în cazurile în care accesul poate prejudicia o anchetă în curs sau poate afecta grav securitatea internă a statului membru în care se desfășoară procedurile penale. Statele membre se asigură că, în conformitate cu dispozițiile dreptului intern, decizia prin care se refuză accesul la anumite materiale în conformitate cu prezentul alineat este luată de o autoritate judiciară sau poate face, cel puțin, obiectul controlului judiciar.

(5) Accesul, astfel cum este menționat în prezentul articol, se acordă în mod gratuit.”

- 14 În anexa I la Directiva 2012/13 este prevăzut un model orientativ de Notă privind drepturile. Această anexă arată că „[s]copul unic al acestui model este să ajute autoritățile naționale în elaborarea Notei privind drepturile la nivel național. Statele membre nu sunt obligate să respecte acest model. La elaborarea Notei privind drepturile, statele membre pot modifica prezentul model pentru a-l adapta la normele de drept intern și pentru a adăuga alte informații utile. Nota privind drepturile a statului membru trebuie furnizată în momentul arestării sau reținerii. Cu toate acestea, această dispoziție nu împiedică statele membre să le furnizeze persoanelor suspectate sau acuzate informații scrise și în alte situații din timpul desfășurării procedurilor penale”.
- 15 Modelul menționat cuprinde opt rubrici de informații.
- 16 În anexa II la Directiva 2012/13 este prevăzut un model orientativ de Notă privind drepturile persoanei arestate în baza unui mandat european de arestare. Această anexă arată că „[s]copul unic al acestui model este să ajute autoritățile naționale în elaborarea Notei privind drepturile la nivel național. Statele membre nu sunt obligate să respecte acest model. La elaborarea Notei privind drepturile, statele membre pot modifica modelul pentru a-l adapta la normele de drept intern și pentru a adăuga alte informații utile”.
- 17 Modelul menționat cuprinde cinci rubrici de informații.

Dreptul bulgar

- 18 *Zakon za ekstraditsiata i evropeyskata zapoved za arest* (Legea privind extrădarea și mandatul european de arestare) (DV nr. 46 din 2005) pune în aplicare Decizia-cadru 2002/584. Articolul 37 din această lege și formularul anexat la aceasta corespund articolului 8 din decizia-cadru menționată și formularului prevăzut în anexa la aceasta din urmă.
- 19 Articolul 65 alineatul (3) a doua teză și articolul 269 alineatul (3) punctul 4 litera (b) din *Nakazatelno-protsesualen kodeks* (Codul de procedură penală, denumit în continuare „NPK”) nu se opun utilizării căilor de atac atunci când persoana este arestată în statul membru de executare.
- 20 Articolul 55 din NPK și articolele 72-74 din *Zakon za Ministerstvoto na vatreshnite raboti* (Legea privind Ministerul de Interne, denumită în continuare „ZMVR”) prevăd că persoana arestată în Bulgaria, de autoritățile bulgare, în urma unui mandat de arestare național, este informată cu privire la drepturile de care dispune în calitate de persoană arestată și de asemenea cu privire la cele de care dispune în calitate de persoană acuzată. Potrivit articolului 72 alineatul (4) din ZMVR, precum și potrivit articolelor 65 și 270 din NPK, persoana arestată este informată cu privire la dreptul de a formula o cale de atac împotriva mandatului de arestare și de a lua cunoștință de toate documentele cauzei în cadrul acestei căi de atac. Ea trebuie să poată avea un contact direct cu avocatul său, chiar dacă este numit din oficiu. În plus, instanța transmite din oficiu persoanei arestate o copie a actului de punere sub acuzare, în care actele care fac obiectul acuzării sunt descrise în mod detaliat, precum

și ordonanța care stabilește data ședinței, în care sunt descrise în mod detaliat drepturile de care aceasta dispune în procedura jurisdicțională. Persoana arestată, informată cu privire la drepturile sale, precum și cu privire la împrejurările de fapt și de drept care privesc arestarea sa, poate formula imediat în instanță o cale de atac împotriva acesteia.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 21 Spetsializirana prokuratura (Parchetul specializat, Bulgaria) a declanșat urmărirea penală împotriva lui IR, acuzat de participare la un grup infracțional organizat în vederea săvârșirii unor infracțiuni fiscale. În faza preliminară a procedurii penale, al cărei obiect l-a făcut și în cursul căreia a apelat la serviciile a doi avocați aleși, IR nu a fost informat decât cu privire la unele dintre drepturile sale în calitate de persoană acuzată.
- 22 La momentul declanșării, la 24 februarie 2017, a fazei jurisdicționale a procedurii penale îndreptate împotriva lui IR, acesta din urmă își părăsise domiciliul și nu a putut fi localizat. Cei doi avocați care îl reprezentaseră în cursul fazei preliminare a procedurii penale au declarat că nu îl mai reprezintă. A fost numit din oficiu un nou avocat pentru a-l reprezenta.
- 23 Prin ordonanța din 10 aprilie 2017, confirmată în apel la 19 aprilie 2017, instanța de trimitere a dispus măsura arestării preventive împotriva lui IR, constituind mandatul național de arestare. IR nu a participat la procedură și a fost apărat de avocatul numit din oficiu.
- 24 La 25 mai 2017 a fost emis un mandat european de arestare împotriva lui IR, care tot nu a fost găsit. Avocatul numit din oficiu pentru a-l reprezenta a fost înlocuit de un nou avocat, de asemenea numit din oficiu.
- 25 Neavând certitudinea că mandatul european de arestare pe care l-a emis împotriva lui IR era conform dreptului Uniunii, pentru motivul că anumite drepturi pe care această persoană le putea invoca în temeiul dreptului bulgar nu îi fuseseră aduse la cunoștință, instanța de trimitere a decis să anuleze acest mandat de arestare.
- 26 Aceasta subliniază că, întrucât a decis să emită un nou mandat european de arestare împotriva lui IR, dorește să obțină unele precizări cu privire la informațiile care trebuie atașate la mandatul menționat, în scopul de a garanta respectarea drepturilor conferite de Directiva 2012/13.
- 27 În primul rând, instanța de trimitere consideră că nu este clar din dispozițiile acestei directive dacă articolul 4, articolul 6 alineatul (2) și articolul 7 alineatul (1) din aceasta se aplică unei persoane care a fost arestată pe teritoriul unui alt stat membru în temeiul unui mandat european de arestare.
- 28 Ar trebui să se stabilească dacă persoanele arestate în temeiul unui mandat european de arestare ar putea să se prevaleze nu numai de drepturile menționate în mod expres la articolul 5 și în anexa II la Directiva 2012/13, ci și de cele menționate la articolul 4 și în anexa I la această directivă. Această problemă s-ar ridica și pentru drepturile menționate la articolul 6 alineatul (2) și la articolul 7 alineatul (1) din directiva menționată, din moment ce nu ar fi cert că persoana vizată de un mandat european de arestare ar putea să se prevaleze de acestea în statul membru de executare a unui astfel de mandat.
- 29 În al doilea rând, în ipoteza în care ar trebui să se considere că persoana arestată în statul membru de executare în temeiul unui mandat european de arestare trebuie să dispună de toate drepturile de care ar beneficia dacă ar fi fost arestată pe teritoriul statului membru emitent, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 8 din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că conținutul

mandatului european de arestare ar putea fi modificat pentru a menționa în acesta, în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) din Directiva 2012/13, căile de atac posibile împotriva mandatelor de arestare pe care le-ar fi emis această instanță.

- 30 În al treilea rând, dacă ar trebui să se considere că informațiile care figurează în formularul din Decizia-cadru 2002/584 nu pot fi completate, instanța de trimitere solicită să se precizeze dacă există alte mijloace de garantare a unei exercitări reale și efective a drepturilor de care dispune IR în temeiul Directivei 2012/13, imediat după ce a fost arestat într-un alt stat membru în temeiul unui mandat european de arestare. Unul dintre aceste mijloace ar putea consta în informarea acestei persoane cu privire la drepturile sale în temeiul articolului 4 alineatul (3) din această directivă și cu privire la motivele arestării sale în temeiul articolului 6 alineatul (2) din directiva menționată, precum și cu privire la dreptul său de acces la documente în temeiul articolului 7 alineatul (1) din aceeași directivă. Acest lucru ar putea determina instanța de trimitere, emitentă a mandatului european de arestare, să transmită persoanei menționate, după comunicarea arestării acesteia, Nota privind drepturile în caz de arestare, o copie a mandatului național de arestare și probele aferente acestuia, precum și coordonatele reprezentantului său și, la cerere, o copie a celorlalte documente ale cauzei care o privește.
- 31 În al patrulea rând, în ipoteza în care s-ar considera că instanța emitentă a mandatului european de arestare are posibilitatea fie de a completa textul mandatului menționat, adăugând informații referitoare la drepturile persoanei arestate, fie de a informa persoana arestată cu privire la drepturile sale după arestare, fără a fi însă obligată să acționeze astfel, instanța de trimitere consideră că se ridică problema validității Deciziei-cadru 2002/584, care nu ar garanta o exercitare reală a drepturilor de care ar trebui să dispună persoana arestată în temeiul Directivei 2012/13, precum și în temeiul articolelor 6 și 47 din cartă.
- 32 În aceste condiții, Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat, Bulgaria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Drepturile persoanei acuzate prevăzute la articolul 4 [în special dreptul prevăzut la articolul 4 alineatul (3)], la articolul 6 alineatul (2) și la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2012/13 [...] sunt aplicabile persoanei acuzate care a fost arestată în temeiul unui mandat european de arestare?
- 2) În cazul în care răspunsul este afirmativ: articolul 8 din Decizia-cadru 2002/584 [...] trebuie interpretat în sensul că permite o modificare a conținutului mandatului european de arestare în ceea ce privește formularul menționat în anexă, în special introducerea în acest formular a unui text nou referitor la drepturile persoanei căutate față de autoritățile judiciare ale statului membru emitent privind contestarea mandatului național de arestare și a mandatului european de arestare?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare: emiterea unui mandat european de arestare cu respectarea exactă a formularului prevăzut în anexă (și anume, fără informarea persoanei căutate cu privire la drepturile sale față de autoritatea judiciară emitentă) și informarea persoanei de către autoritatea judiciară emitentă imediat după luarea la cunoștință a arestării acesteia în legătură cu aceste drepturi și transmiterea documentelor corespunzătoare sunt conforme cu considerentul (12) și cu articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584 [...], cu articolul 4, cu articolul 6 alineatul (2) și cu articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2012/13 [...], precum și cu articolele 6 și 47 din cartă?
- 4) În cazul în care nu există niciun alt mijloc legal de garantare a drepturilor unei persoane arestate în temeiul unui mandat european de arestare, prevăzute la articolul 4 [în special dreptul prevăzut la articolul 4 alineatul (3)], la articolul 6 alineatul (2) și la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2012/13[...], este validă Decizia-cadru 2002/584[...]?”

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

- 33 Guvernul german exprimă rezerve cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară, pentru motivul că nu ar exista un litigiu pendinte pe rolul instanței de trimitere, întrucât mandatul european de arestare emis împotriva lui IR a fost anulat. Întrebările adresate ar fi astfel ipotetice și, în plus, nu ar avea sens decât pentru adoptarea unui nou mandat european de arestare, în ipoteza în care IR nu s-ar mai afla pe teritoriul bulgar.
- 34 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, instanțele naționale au competența să sesizeze Curtea numai dacă există un litigiu pendinte pe rolul lor și dacă sunt chemate să se pronunțe în cadrul unei proceduri destinate să se finalizeze printr-o decizie cu caracter jurisdicțional (Hotărârea din 31 mai 2005, Syfait și alții, C-53/03, EU:C:2005:333, punctul 29, precum și Hotărârea din 16 septembrie 2020, Anesco și alții, C-462/19, EU:C:2020:715, punctul 36).
- 35 În cadrul cooperării dintre Curte și instanțele naționale, instituită prin articolul 267 TFUE, numai instanța națională care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinenta întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate au ca obiect interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (Hotărârea din 17 octombrie 2019, Elektrorazpredelenie Yug, C-31/18, EU:C:2019:868, punctul 31 și jurisprudența citată).
- 36 Rezultă că întrebările privind dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de pertinență. Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea sau aprecierea validității unei norme a Uniunii solicitată nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 16 octombrie 2019, Winterhoff și Eisenbeis, C-4/18 și C-5/18, EU:C:2019:860, punctul 36, precum și jurisprudența citată).
- 37 În speță, caracterul actual al litigiului și caracterul jurisdicțional al procedurii nu ridică îndoieli, din moment ce Parchetul specializat a declanșat urmărirea penală, încă în curs, împotriva lui IR, care este acuzat că a participat la un grup infracțional organizat în vederea săvârșirii unor infracțiuni fiscale și pentru care a fost numit un avocat din oficiu.
- 38 Trebuie de asemenea menționat că instanța de trimitere arată că sesizează Curtea pentru a adopta, în funcție de răspunsurile date la întrebările adresate, un nou mandat european de arestare împotriva lui IR. În consecință, nu se poate considera că întrebările adresate nu au nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul procedurii pendinte în fața instanței de trimitere, nici că problema este de natură ipotetică.
- 39 În plus, emiterea unui mandat european de arestare are drept consecință posibila arestare a persoanei căutate și, prin urmare, aduce atingere libertății individuale a acesteia din urmă. Or, Curtea a decis că, în ceea ce privește o procedură referitoare la un astfel de mandat, sarcina garantării drepturilor fundamentale revine în primul rând statului membru emitent. Pentru a asigura garantarea acestor drepturi, care poate să conducă o autoritate judiciară să ia decizia de emitere a unui mandat european de arestare, este important ca o asemenea autoritate să dispună de posibilitatea de a sesiza Curtea cu titlu preliminar [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, AY (Mandat de arestare – Martor), C-268/17, EU:C:2018:602, punctele 28 și 29].
- 40 În consecință, cererea de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 41 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 4, în special alineatul (3) al acestuia, articolul 6 alineatul (2) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2012/13 trebuie interpretate în sensul că drepturile prevăzute de acestea sunt aplicabile persoanelor arestate în scopul executării unui mandat european de arestare.
- 42 În conformitate cu o jurisprudență constantă, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care ea face parte (a se vedea în special Hotărârea din 4 mai 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, punctul 44, și Hotărârea din 6 octombrie 2020, Jobcenter Krefeld, C-181/19, EU:C:2020:794, punctul 61).
- 43 În această privință, referitor la modul de redactare a dispozițiilor în cauză, articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2012/13 prevede că statele membre trebuie să se asigure că persoanelor suspectate sau acuzate care sunt arestate sau reținute li se furnizează cu promptitudine o Notă scrisă privind drepturile. Articolul 4 alineatul (3) din această directivă prevede că această Notă privind drepturile cuprinde informații de bază cu privire la orice posibilitate, în temeiul dreptului intern, de a contesta legalitatea arestării, de a obține o revizuire a detenției sau de a solicita eliberarea provizorie.
- 44 Articolul 6 alineatul (2) din directiva menționată vizează de asemenea persoanele suspectate sau acuzate care sunt arestate sau reținute. Această dispoziție prevede că statele membre trebuie să se asigure că respectivele persoane sunt informate cu privire la motivele arestării sau reținerii, inclusiv cu privire la fapta penală de a cărei comitere sunt suspectate sau acuzate.
- 45 În ceea ce privește articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2012/13, care prevede că, atunci când o persoană este arestată și reținută în orice etapă a procesului penal, statele membre se asigură că documentele referitoare la cauza specifică, aflate în posesia autorităților competente și care sunt esențiale pentru a contesta în mod efectiv, în conformitate cu dreptul intern, legalitatea arestării sau reținerii, sunt puse la dispoziția persoanelor arestate sau a avocaților acestora, acesta privește de asemenea persoanele suspectate sau acuzate menționate, astfel cum rezultă din coroborarea acestui alineat cu alineatul (2) al aceluiași articol.
- 46 Trebuie constatat că analiza modului de redactare a dispozițiilor în cauză nu permite, singură, să se determine dacă persoanele arestate în scopul executării unui mandat european de arestare fac parte dintre persoanele suspectate sau acuzate care sunt arestate sau reținute în sensul Directivei 2012/13 și cărora le sunt aplicabile drepturile prevăzute de aceste dispoziții.
- 47 În aceste condiții, dispozițiile menționate trebuie interpretate ținând seama de contextul acestora, precum și de obiectivul Directivei 2012/13.
- 48 În ceea ce privește contextul acestor dispoziții, trebuie constatat că articolul 5 din Directiva 2012/13 vizează în mod expres drepturile persoanelor arestate în scopul executării unui mandat european de arestare. Potrivit alineatului (1) al acestui articol, statele membre se asigură că acestor persoane li se furnizează cu promptitudine o Notă privind drepturile corespunzătoare, cuprinzând informații despre drepturile lor în conformitate cu legislația de punere în aplicare a Deciziei-cadru 2002/584 în statul membru de executare. Potrivit alineatului (2) al articolului menționat, un model orientativ de Notă privind drepturile este prevăzut în anexa II.

- 49 Același articol trebuie interpretat în lumina considerentului (39) al Directivei 2012/13, care precizează că dreptul la informare în scris cu privire la drepturile în momentul arestării, prevăzut în această directivă, nu ar trebui să se aplice decât *mutatis mutandis* persoanelor arestate în scopul executării unui mandat european de arestare, acest considerent făcând trimitere, în acest sens, doar la modelul orientativ prevăzut în anexa II la această directivă pentru a ajuta statele membre în elaborarea unei Note privind drepturile pentru aceste persoane.
- 50 Trebuie arătat că acest model orientativ se distinge de cel prevăzut în anexa I la directiva menționată și care este prevăzut la articolul 4 din aceasta, care privește Nota privind drepturile care trebuie furnizată persoanelor suspectate sau acuzate care sunt arestate sau reținute.
- 51 Astfel, chiar dacă, astfel cum rezultă în mod expres din partea introductivă a anexelor I și II la Directiva 2012/13, statele membre pot modifica aceste două modele orientative pentru a le adapta la normele de drept intern și pentru a adăuga alte informații utile, respectivele modele nu au decât o rubrică identică, și anume cea referitoare la asistența din partea unui avocat. Celelalte rubrici ale aceluiași modele, astfel cum rezultă din titlul sau din conținutul acestora, sunt proprii fie drepturilor persoanei suspectate sau persoanei acuzate în cadrul procedurilor penale, în ceea ce privește anexa I la Directiva 2012/13, fie drepturilor persoanei arestate în temeiul unui mandat european de arestare, în ceea ce privește anexa II la aceasta.
- 52 Trebuie să se constate că, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 44 din concluziile sale, nicio dispoziție a Directivei 2012/13 nu prevede că persoanei arestate în temeiul unui mandat european de arestare ar trebui să i se furnizeze o notă scrisă care să cumuleze informațiile cuprinse în cele două modele orientative care sunt prezentate în anexele I și II la această directivă.
- 53 Astfel, din moment ce dispozițiile a căror interpretare este solicitată de instanța de trimitere vizează persoane suspectate sau acuzate care sunt arestate sau deținute, articolul 5 din Directiva 2012/13, interpretat în lumina considerentului (39) al acesteia, conduce la concluzia că acestea nu se referă la persoanele arestate în scopul executării unui mandat european de arestare.
- 54 Această constatare este confirmată de considerentul (21) al acestei directive, potrivit căruia referirile din aceasta la persoane suspectate sau acuzate care sunt arestate sau reținute ar trebui înțelese ca trimitând la orice situație în care, în cursul procedurilor penale, persoanele suspectate sau acuzate sunt lipsite de libertate în sensul articolului 5 paragraful 1 litera (c) din CEDO, astfel cum este interpretat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.
- 55 Astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 47 din concluziile sale, această din urmă dispoziție privește situația în care un individ a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănuși că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia. Această situație se distinge de cea prevăzută la articolul 5 paragraful 1 litera (f) din CEDO, și anume arestarea sau detenția legală a unei persoane pentru a o împiedica să pătrundă în mod ilegal pe teritoriu sau împotriva căreia se află în curs o procedură de expulzare ori de extrădare. Acest din urmă caz corespunde mecanismului european de arestare instituit prin Decizia-cadru 2002/584.
- 56 Interpretarea articolului 4, a articolului 6 alineatul (2) și a articolului 7 alineatul (1) din Directiva 2012/13 în raport cu contextul acestor dispoziții, potrivit căreia acestea din urmă nu se aplică persoanelor arestate în scopul executării unui mandat european de arestare, este confirmată și de obiectivele acestei directive.
- 57 În această privință, trebuie arătat că articolul 1 din Directiva 2012/13, care enunță obiectul acesteia, distinge drepturile persoanelor suspectate sau acuzate de cele ale persoanelor care fac obiectul unui mandat european de arestare. Astfel, acest articol prevede că respectiva directivă instituie norme

referitoare la dreptul la informare al persoanelor suspectate sau acuzate cu privire la drepturile lor în cadrul procedurilor penale și la acuzarea care le este adusă. El arată că directiva stabilește de asemenea norme referitoare la dreptul la informare al persoanelor vizate de un mandat european de arestare cu privire la drepturile lor.

- 58 Reiese din lectura acestui articol coroborat cu considerentele (14), (27) și (39) ale Directivei 2012/13 că aceasta are ca obiectiv să stabilească standarde minime care trebuie aplicate în domeniul informării persoanelor suspectate sau acuzate de a fi comis o infracțiune, astfel încât acestea să-și poată pregăti apărarea și să se garanteze caracterul echitabil al procedurilor penale, dar că ea vizează totodată menținerea particularităților procedurii referitoare la mandatul european de arestare.
- 59 Or, Decizia-cadru 2002/584 privind mandatul european de arestare vizează, prin introducerea unui sistem simplificat și mai eficient de predare, direct între autoritățile judiciare, a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară în scopul de a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii Europene de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, întemeindu-se pe gradul ridicat de încredere care trebuie să existe între statele membre [Hotărârea din 24 septembrie 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Principiul specialității), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punctul 32 și jurisprudența citată].
- 60 Prevăzând, la articolul 5, că persoanelor care sunt arestate în scopul executării unui mandat european de arestare li se furnizează cu promptitudine o Notă privind drepturile corespunzătoare, cuprinzând informații despre drepturile lor în conformitate cu legislația de punere în aplicare a Deciziei-cadru 2002/584, Directiva 2012/13 contribuie în mod eficace la acest obiectiv de simplificare și rapiditate a procedurii.
- 61 Pe de altă parte, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 44 din concluziile sale, din momentul în care persoana vizată de un mandat european de arestare, care a fost emis pentru efectuarea urmăririi penale, este predată autorităților statului membru emitent al acestui mandat, aceasta dobândește calitatea de „persoană acuzată” în sensul Directivei 2012/13 și beneficiază de ansamblul drepturilor aferente acestei calități, în special cele prevăzute la articolele 4, 6 și 7 din această directivă. Astfel, aceasta își poate pregăti apărarea și îi poate fi garantat caracterul echitabil al procedurilor penale, în conformitate cu obiectivele directivei menționate.
- 62 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 4, în special alineatul (3) al acestuia, articolul 6 alineatul (2) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2012/13 trebuie interpretate în sensul că drepturile prevăzute de acestea nu sunt aplicabile persoanelor arestate în scopul executării unui mandat european de arestare.

Cu privire la a doua întrebare

- 63 Întrucât a doua întrebare a fost adresată numai în ipoteza în care articolul 4, articolul 6 alineatul (2) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2012/13 ar trebui interpretate în sensul că drepturile prevăzute de acestea sunt aplicabile persoanelor arestate în scopul executării unui mandat european de arestare, nu este necesar să se răspundă la aceasta, ținând seama de răspunsul dat la prima întrebare.

Cu privire la a treia și la a patra întrebare

- 64 Prin intermediul celei de a treia și al celei de a patra întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită în esență Curții să se pronunțe cu privire la validitatea Deciziei-cadru 2002/584 în raport cu Directiva 2012/13 și cu articolele 6 și 47 din cartă, în măsura în care această decizie-cadru prevede că informațiile comunicate persoanelor arestate în scopul executării unui

mandat european de arestare sunt limitate la cele prevăzute la articolul 8 alineatul (1) din această decizie-cadru și care sunt cuprinse în formularul prevăzut în anexa la aceasta, precum și în modelul din anexa II la această directivă.

- 65 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că legalitatea internă a unui act al Uniunii nu poate fi examinată în raport cu un alt act al Uniunii cu același rang normativ, cu excepția cazului în care a fost adoptat în aplicarea acestui din urmă act sau dacă se prevede în mod expres, în unul dintre cele două acte menționate, că unul primează asupra celuilalt (Hotărârea din 8 decembrie 2020, Ungaria/Parlamentul și Consiliul, C-620/18, EU:C:2020:1001, punctul 119).
- 66 În speță, Decizia-cadru 2002/584 și Directiva 2012/13 sunt ambele acte de drept derivat, iar Decizia-cadru 2002/584 nu a fost adoptată în temeiul Directivei 2012/13, care îi este, de altfel, ulterioară. Pe de altă parte, nu se prevede în mod expres că unul dintre cele două acte ar prevala asupra celuilalt. În consecință, nu este necesar să se examineze validitatea Deciziei-cadru 2002/584 în raport cu Directiva 2012/13.
- 67 În schimb, trebuie examinată validitatea acestei decizii-cadru în raport cu articolele 6 și 47 din cartă.
- 68 Instanța de trimitere ridică mai exact problema dacă, atunci când drepturile menționate la articolul 4, la articolul 6 alineatul (2) și la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2012/13 nu sunt aplicabile persoanelor arestate în scopul executării unui mandat european de arestare, devine imposibil sau excesiv de dificil pentru persoanele menționate să conteste mandatele de arestare național și european emise împotriva lor.
- 69 În special, ar rezulta din punctul 70 din Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și din Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), că decizia de a emite un mandat european de arestare trebuie să poată face obiectul, în statul membru emitent, al unei căi de atac jurisdicționale care îndeplinește pe deplin cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective. Or, pentru ca persoana în cauză să poată exercita în mod efectiv drepturile care îi sunt conferite de Directiva 2012/13, ea ar trebui să beneficieze de acestea nu numai după predarea sa către autoritățile judiciare emitente, ci din momentul arestării sale în statul membru de executare.
- 70 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, aceasta nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate la articolul 6 TUE.
- 71 Sistemul mandatului european de arestare instituit prin această decizie-cadru se întemeiază pe principiul recunoașterii reciproce, care la rândul său are la bază încrederea reciprocă dintre statele membre cu privire la faptul că ordinele lor juridice naționale sunt în măsură să furnizeze o protecție echivalentă și efectivă a drepturilor fundamentale, recunoscute la nivelul Uniunii, în special în cartă [Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Özçelik, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, punctul 23 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 9 octombrie 2019, NJ (Parchetul din Viena), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, punctul 27].
- 72 În acest cadru, atunci când mandatul european este emis în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate pentru efectuarea urmăririi penale, această persoană a beneficiat deja, într-o primă etapă a procedurii, de garanțiile procedurale și de drepturile fundamentale a căror protecție trebuie să fie asigurată de autoritatea judiciară a statului membru emitent potrivit dreptului național aplicabil, în special în vederea adoptării unui mandat de arestare național [a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și din Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 66, precum și Hotărârea din 9 octombrie 2019, NJ (Parchetul din Viena), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, punctul 33].

- 73 Astfel, Curtea a considerat deja că sistemul mandatului european de arestare cuprinde o protecție pe două niveluri a drepturilor în materie de procedură și a drepturilor fundamentale de care trebuie să beneficieze persoana căutată, având în vedere că, la protecția judiciară prevăzută la primul nivel, cu ocazia adoptării unei decizii judiciare naționale cum este un mandat de arestare național, se adaugă protecția care trebuie să fie asigurată la cel de al doilea nivel, cu ocazia emiterii mandatului european de arestare, care poate interveni, dacă este cazul, în termene scurte după adoptarea respectivei decizii judiciare naționale [Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și din Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 67, Hotărârea din 9 octombrie 2019, NJ (Parchetul din Viena), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, punctul 34, precum și Hotărârea din 12 decembrie 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg și Openbaar Ministerie (Procurorii din Lyon și din Tours), C-566/19 PPU și C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punctul 59].
- 74 Din moment ce emiterea unui mandat european de arestare este de natură să aducă atingere dreptului la libertate al persoanei în cauză, consacrat la articolul 6 din cartă, această protecție implică adoptarea, cel puțin la unul dintre cele două niveluri ale protecției menționate, a unei decizii care îndeplinește cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective [Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și din Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 68, precum și Hotărârea din 12 decembrie 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg și Openbaar Ministerie (Procurorii din Lyon și din Tours), C-566/19 PPU și C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punctul 60].
- 75 În special, al doilea nivel de protecție a drepturilor persoanei în cauză presupune că autoritatea judiciară emitentă controlează respectarea condițiilor necesare pentru această emiteră și examinează în mod obiectiv, ținând seama de toate elementele incriminatoare și dezincriminatoare, și fără a fi expusă riscului de a face obiectul unor instrucțiuni din exterior, în special din partea puterii executive, dacă emiteră respectivă are un caracter proporțional [Hotărârea din 12 decembrie 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg și Openbaar Ministerie (Procurorii din Lyon și din Tours), C-566/19 PPU și C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punctul 61, precum și jurisprudența citată].
- 76 Trebuie adăugat că, după cum arată domnul avocat general la punctul 81 din concluziile sale, Decizia-cadru 2002/584 se înscrie într-un sistem global de garanții privind protecția jurisdicțională efectivă prevăzute de alte reglementări ale Uniunii, din care face parte Directiva 2012/13, adoptată în domeniul cooperării judiciare în materie penală și care permit persoanei vizate de un mandat european de arestare să își exercite drepturile.
- 77 Or, astfel cum s-a arătat deja la punctul 61 din prezenta hotărâre, persoana vizată de un mandat european de arestare, care a fost emis pentru efectuarea urmăririi penale, dobândește, din momentul predării către autoritățile statului membru emitent al acestui mandat, calitatea de „persoană acuzată” în sensul Directivei 2012/13 și beneficiază astfel de ansamblul drepturilor aferente acestei calități prevăzute la articolele 4, 6 și 7 din această directivă, astfel încât își poate pregăti apărarea și îi poate fi garantat caracterul echitabil al procedurilor penale, în conformitate cu obiectivele directivei menționate.
- 78 În plus, în ceea ce privește perioada care precedă predarea persoanei vizate de un astfel de mandat european de arestare către autoritățile competente ale statului membru emitent, trebuie arătat, pe de o parte, că articolul 8 alineatul (1) literele (d) și (e) din Decizia-cadru 2002/584 prevede că mandatul european de arestare trebuie să conțină informații privind natura și încadrarea juridică a infracțiunii, precum și descrierea circumstanțelor comiterii infracțiunii, inclusiv a momentului, locului și gradului de implicare a persoanei căutate. Or, după cum a arătat domnul avocat general la punctul 79 din concluziile sale, aceste informații corespund în esență celor vizate la articolul 6 din Directiva 2012/13.
- 79 Pe de altă parte, dreptul la protecție jurisdicțională efectivă nu impune ca dreptul la o cale de atac prevăzută de legislația statului membru emitent împotriva deciziei de a emite un mandat european de arestare pentru efectuarea urmăririi penale să poată fi exercitat înainte de predarea persoanei în cauză

autorităților competente ale acestui stat membru [a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg și Openbaar Ministerie (Procurorii din Lyon și din Tours), C-566/19 PPU și C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punctele 69-71].

- 80 Prin urmare, nu poate rezulta nicio încălcare a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă numai din împrejurarea că persoana vizată de un mandat european de arestare emis pentru efectuarea urmăririi penale nu este informată cu privire la căile de atac deschise în statul membru emitent și nu obține acces la materialele cauzei decât după predarea sa către autoritățile competente ale statului membru emitent.
- 81 Rezultă din considerațiile care precedă că examinarea celei de a treia și a celei de a patra întrebări nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Deciziei-cadru 2002/584 în raport cu articolele 6 și 47 din cartă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 82 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

- 1) **Articolul 4, în special alineatul (3) al acestuia, articolul 6 alineatul (2) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale trebuie interpretate în sensul că drepturile prevăzute de acestea nu sunt aplicabile persoanelor arestate în scopul executării unui mandat european de arestare.**
- 2) **Examinarea celei de a treia și a celei de a patra întrebări preliminare nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, în raport cu articolele 6 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.**

Semnături